

Tiếng chuông vọng bên sông

ISSN: 2734-9195 11:42 05/10/2026

Xuôi dòng chảy, tôi dõi theo chiếc lá trôi về hướng nhà thờ ở phía xa. Ngồi bờ bên đây, tôi lắng nghe tiếng chuông vọng từ bên kia sông, bỗng thấy lòng mình bình yên đến lạ.

Ngày trước, bà nội tôi hay dặn: “Con theo đạo nào cũng được, vì đạo nào cũng luôn dạy con những điều thiện”. Đức tin là một phần gắn bó với mỗi người. Với tôi, cách mình sống như thế nào với cuộc đời này mới là điều quan trọng như cách nội đã dạy.

Chiều hoàng hôn dần buông, tôi ngồi bên cạnh nhánh sông Sài Gòn, trong khuôn viên chùa Diệu Pháp. Xa xa phía bờ bên kia, tiếng chuông nhà thờ Giáo xứ Fatima Bình Triệu vang vọng vào khoảng thỉnh không. Tôi ngồi trong khuôn viên chùa nghe tiếng kinh Phật hòa trong tiếng chuông nhà thờ, bất giác lại nhớ về lời dạy của nội ngày xưa. Đạo nào cũng tốt, đạo nào cũng hướng người ta đến những điều thiện lành. Quan điểm về đức tin ấy đã theo tôi suốt hơn ba mươi năm.

Nhà thờ Giáo xứ Fatima Bình Triệu. Ảnh: Internet

Khi được hỏi tôi theo đạo gì, tôi vẫn thường trả lời: “Nhà nội tôi thờ Phật, nhưng nhà ngoại thì đạo Chúa”. Người nghe câu trả lời ậm ừ cũng chưa hiểu lắm. Ngày trước, để cưới được mẹ tôi thì ba phải đi học giáo lý hôn nhân và làm lễ trong nhà thờ. Mẹ tôi hay kể, ngày ấy ông bà nội không quan trọng chuyện theo đạo nào miễn sao ba mẹ tôi thương nhau là được. Còn phía nhà ngoại, dù cũng rất khó tính, nhưng ông ngoại tôi vẫn cho phép ba mẹ cưới xong thì có thể đạo ai nấy giữ. Dù hai bên thuộc hai tôn giáo khác nhau, ba mẹ tôi vẫn sống với nhau đến giờ.

Khi bà nội tôi không còn đủ sức khỏe để chăm lo cho bàn thờ trong nhà, thì phần việc ấy chuyển sang cho mẹ tôi. Mẹ nhớ từng ngày rửa, ngày lễ để lau sạch bàn thờ, chuẩn bị trái cây, hoa cúng. Chuẩn bị tươm tất, ba tôi sẽ là người thắp hương còn mẹ tôi đều đặn đi lễ nhà thờ vào mỗi cuối tuần.

Còn phần tôi, lúc nhỏ tôi cũng được rửa tội trong nhà thờ. Ông ngoại cũng muốn tôi đi học giáo lý, nhưng tôi lại ở bên nhà nội nên việc ấy khá bất tiện. Ngày còn nhỏ, cuối tuần về ngoại chơi tôi vẫn thường đòi đi nhà thờ với ông. Tôi rất thích tham dự các Thánh lễ, nghe lời cha xứ giảng về Kinh Thánh, về đạo lý, và còn được nghe ca đoàn hát. Lớn dần, tôi đi chùa thường xuyên hơn, nhưng kỳ thực tôi vẫn nghĩ mình chưa đủ duyên lành để có pháp danh. Mỗi lần thấy mình lững lờ như vậy, tôi lại nhớ lời nội. Nội không bắt tôi chọn bên nào, nội chỉ dặn tôi sống tốt với những người xung quanh. Có lẽ vì thế nên khi lớn lên trong sự giao thoa giữa hai tôn giáo, tôi hiểu được đức tin cũng giúp con người sống thiện lành và tử tế với nhau hơn.

Gần đây, tôi có nghe một người chị thân thiết kể về đêm trước khi chị vào phòng phẫu thuật. Ca mổ ấy khá phức tạp do đội ngũ bác sĩ ở Bệnh viện Ung bướu TP.HCM kết hợp với Bệnh viện Nhân dân Gia Định thực hiện. Đứng trước bờ vực sinh tử, niềm tin trao gửi vào lòng thương xót cũng là đức tin. Trong khuôn viên Bệnh viện Ung bướu, một bên có thờ Đức Mẹ Maria, một bên thờ Mẹ Quan Âm. Chị đã chấp tay khẩn nguyện cả hai. Nghe đến đây, tôi chợt nhớ đến cô Út bên nhà nội tôi, ngày trước, có lần bế tắc trong cuộc sống, cô đã dâng lời nguyện cầu Đức Mẹ Maria ở nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế. Các đấng linh thiêng không chỉ dành cho riêng ai, không phải nhất thiết phải theo đạo thì mới được khẩn nguyện. Tôi nghĩ rằng, đức tin dành cho tất cả những ai tin vào những đấng linh thiêng.

Tiếng chuông nhà thờ hòa trong tiếng gió bên sông rì rào nghe mát rượi. Một khoảng không an yên mở ra, lấp lánh trên mặt sông những tia nắng cuối ngày. Tôi nhớ đến chuyện bà nội đã dạy mình phải luôn tử tế ngay cả khi không chính thức tu tập theo đạo. Kinh Phật hay Kinh Thánh cũng chẳng phải luôn dạy ta

phải sống tốt, biết cách cư xử phải phép với những người xung quanh hay sao? Tôi được học những điều tử tế để mình sống tốt hơn. Tôi vẫn luôn nhớ tiếng “dạ” mở đầu câu nói, nhớ “lời cảm ơn” cho điều mình được nhận, dù đó có thể chỉ là lần bác bảo vệ kéo nghiêng chiếc xe cạnh bên giúp mình, hay tôi vẫn thường hay cảm ơn người bán khi mua một món hàng nào đó. Dù ở đạo nào thì trên hết, tôi vẫn được nhắc nhở vấn đề đạo đức. Tôi được học về kính trên nhường dưới, học về những cái gì của mình và cái gì là của người ta, học về việc thiện lành trong từng mối quan hệ.

Khi đứng trước bất cứ một tôn tượng nào, tôi vẫn tự nhủ rằng, đạo nào cũng đang dạy mình hướng thiện. Cơn gió thổi qua làm vài chiếc lá vàng trên cành rơi xuống dòng nước. Xuôi dòng chảy, tôi dõi theo chiếc lá trôi về hướng nhà thờ ở phía xa. Ngồi bờ bên đây, tôi lắng nghe tiếng chuông vọng từ bên kia sông, bỗng thấy lòng mình bình yên đến lạ.

Tác giả: **Nguyễn Thanh Tuấn**